

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ИЗГУБЕНОТО БЪДЕЩЕ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Леонард Нишър бе открит пред хотел „Плаза“ в състояние на толкова силна възбуда, че бяха необходими усилията на двама полицаи и един минаващ турист от Билокси, Мисисипи, за да бъде озаптен. След като го заведоха в болницата „Сент Клер“, трябваше да го поставят в усмирителна риза, която стяга ръцете и горната част на тялото на пациента. По този начин успяха да го укротят за достатъчно дълго, докато една сестра му постави двойна инжекция валиум.

Когато доктор Майлс дойде да го види, валиумът вече бе започнал да действа. Майлс каза на двамата яки санитарии, единият от които бивш защитник в отбора на „Детройтските лъвове“, и на сестрата от психиатрията на име Норма, да изчакат отвън. Точно сега пациентът нямаше да нападне никого. Той бе така успокоен от валиума, че даже усмирителната риза му се струваше нещо приятно.

— Е, господин Нишър, как се чувствате сега? — попита Майлс.

— Добре съм, докторе — каза Нишър. — Съжалявам, че предизвиках такава неприятност, когато излязох от пространствено-времевата аномалия и кацнах пред „Плаза“.

— На всеки може да му се случи — успокои го Майлс.

— Предполагам, че звучи доста налудничаво — отвърна Нишър. — Няма начин да го докажа, но току-що бях в бъдещето и се върнах.

— Хубаво ли е бъдещето? — попита Майлс.

— Бъдещето е страхотно — отговори Нишър. — А онова, което ми се случи там... Е, няма да повярвате.

Пациентът, среден на ръст бял мъж на около тридесет и пет години, облечен в мръснобяла усмирителна риза, разказа следната история с широка усмивка:

Вчера излязъл от службата си в счетоводната къща „Ханрати и Смърч“ по обикновеното време и тръгнал към апартамента си, който се намира в източната част на Двадесет и пета улица. Тъкмо пъхал ключа в ключалката, когато чул някакъв шум зад себе си. Нишър веднага помислил „крадец“ и се извърнал, заемайки позата „хлебарка“, която била основната отбранителна поза в тайванското карате, което изучавал. Нямало никого. Обаче имало някаква червеникава, трепкаща пара. Тя полетяла към Нишър и го обвила. Нишър чул странни шумове и видял проблясващи светлини преди да припадне.

Когато дошъл в съзнание, някой му говорел:

— Не бой се, всичко е наред.

Нишър отворил очи и видял, че вече не се намира на Двадесет и пета улица. Бил седнал на една пейка в красив малък парк с дървета, езерца и алеи, странни скулптури и питомни сърни. Наоколо се разхождали хора, облечени в нещо като гръцки туники. До него на пейката бил седнал един приятен белокос старец, облечен като Чарлтън Хестън в ролята на Мойсей.

— Какво е това? — попитал Нишър. — Какво стана?

— Кажи ми — отвърнал старецът. — Случвало ли ти се е наскоро да попаднеш в един червеникав облак? Аха! Така си и мислех! Имало е локална пространствено-времева аномалия и тя те е отнесла от твоето време в бъдещето.

— Бъдещето ли? — попитал Нишър. — Какво бъдеще?

— Просто бъдещето — казал старецът. — Ние сме с около четиристотин години пред вас, плюс минус една-две години.

— Обяснете ми — казал Нишър. Той попитал по различни начини стареца къде *всъщност* се намира, а той му отговорил, че наистина е в бъдещето и че това не само е истина, но не е нещо необикновено, понеже било нещо, което се случвало всеки ден. Накрая Нишър трябвало да приеме обясненията.

— Е, добре — казал той. — Какво бъдеще е това?

— Много хубаво — уверил го старецът.

— Не са ли ни завладяли извънземни?

— Разбира се, че не.

— А липсата на изкопаеми горива не е ли понижила жизнения ни стандарт до нивото на нещастно съществуване?

— Още преди двеста години ние победихме енергийната криза като открихме един лесен начин за превръщането на пясъка в шисти.

— А какви са ви основните проблеми?

— Май нямаме такива.

— Значи това е Утопия?

Старецът се усмихнал.

— Сам можеш да прецениш. Може би ще пожелаеш да поразгледаш по време на краткия си престой тук.

— Защо кратък?

— Тези пространствено-времеви аномалии се саморегулират — обяснил старецът. — Вселената няма да търпи дълго ти да останеш

тук, когато трябва да си там. Но обикновено минава известно време, докато вселената зацепи. Искаш ли да се поразходим? Аз се казвам Оган.

Те излезли от парка и тръгнали по един приятен, широк булевард. Сградите били странни за Нишър и в особени цветове. Били построени по-надалеч от улицата и оградени с добре поддържани зелени ливадки. На Нишър му се сторило наистина хубаво бъдеще. Нищо особено, но приятно. И наоколо им се разхождали хората в гръцките си туники, и изглеждали щастливи и добре нахранени. Било като неделя в Сентръл парк.

После Нишър забелязал една двойка, която правела нещо, за което не може да се говори. Били се съблекли. И всъщност, ако се използва изразът от двадесети век, те го правели.

Но като че ли никой не мислел, че това е необичайно. Оган не казал нищо и затова и Нишър си замълчал. Но докато се разхождали, не могъл да не забележи, че и други хора го правели. Доста много хора. След като минали покрай седмата двойка занимаваща се с това, Нишър попитал Оган дали има някакъв сексуален празник или са попаднали на някакво развратно сборище.

— Няма нищо особено — казал Оган.

— Но защо тези хора не го правят по къщите си или в хотелски стаи?

— Може би защото повечето от тях са се срещнали тук, на улицата.

Това потресло Нишър.

— Да не би да ми казвате, че тези двойки не са се познавали отпреди?

— Явно не — казал Оган. — Ако се бяха познавали, предполагам щяха да си намерят по-удобно място, където да се любят.

Нишър се спрял и загледал. Знаел, че е просташко, но не можел да не го направи. Като че ли на никой не му пукало. Той забелязал как хората се заглеждали един в друг, докато се разминавали и много често, щом някой се усмихнел на някого и онзи му отвърнел на усмивката, те като да се поколебавали за миг, а после...

Нишър се опитал да зададе около двадесет въпроса едновременно. Оган го прекъснал.

— Позволи ми да се опитам да ти обясня, тъй като имаш много малко време да останеш сред нас. Ти идваш от време на сексуално потисничество и бунтовничество. На теб това може да ти се стори като разюзданост. За нас обаче то не е нищо повече от нормален израз на чувства и любезност.

— Значи сте разрешили сексуалните проблеми! — възкликнал Нишър.

— Стана случайно — казал му Оган. — Наистина се опитвахме да избегнем войните преди да са ни изличили от лицето на земята. Но за да се отървем от войната, трябваше да променим психологическата основа, на която тя почива. Установено бе, че сексуалността бе единственият и най-важен фактор. Щом това бе признато и информацията се разпространи навсякъде, бе проведен общ референдум. Взето бе решение да се променят човешките сексуални нрави и цялата човешка раса да бъде препрограмирана заради собственото ѝ добруване. Биоинженерството и специални клиники — естествено на доброволни начала, — се заеха с това. Освободен от агресията и собственическото чувство, сексът днес е нещо средно между естетика и любезност.

Нишър се готвел да попита Оган как това се е отразило на брака и семейството, когато забелязал, че той се усмихва на една привлекателна блондинка и се насочва към нея.

— Хей, Оган! — повикал го Нишър. — Не ме оставяй сега!

Старецът го изгледал учудено.

— Скъпи ми приятелю, аз нямаше да те изоставя. Тъкмо напротив, аз искам да те *приобща*. Всички го искаме.

Нишър видял, че доста хора се били спрели. Те го гледали и се усмихнали.

— Чакай, чакай малко — казал той и автоматично заел позата „хлебарка“.

Обаче една жена вече го прегръщала за крака, друга се мушнала под мишницата му, а някой друг го пощипвал по пръстите. Нишър изпаднал в лека истерия и завикал към Оган:

— Защо правят така?

— Това е спонтанна демонстрация на любов към новото, с която показваме, че изпитваме голямо удоволствие и че сме трогнати от присъствието ти. Случва се винаги, когато човек от миналото попадне между нас. Ние изпитваме такова съжаление към него задето трябва да се завърне, че искаме да споделим всичката любов, на която сме способни. И тогава се случва това.

Нишър се чувствал като да се намирал в центъра на филмов епизод от древния Рим или може би Вавилон. Улицата била претъпкана с хора, докдето поглед стигал и всички го правели — един с друг, един върху друг, отдолу, отгоре, отстрани и помежду си. Но онова, което усетил Нишър било, че тълпата като че излъчва. Това било нещо повече от секс. Било като океан от чиста любов, съчувствие и разбирателство. Той видял лицето на Оган да изчезва зад вълна от тела и завикал:

— Докъде се простира това?

— Посетителите от миналото винаги предизвикват у нас големи вибрации — извикал му в отговор Оган. — Може би ще обхване всички.

Всички ли? Нишър не можел да си представи за какво ставало дума. После разбрал и отвърнал почти благоговейно:

— Да не би... Цялата планета?

Оган се ухилил и изчезнал. Нишър като че ли разбрал как става това — една група от хора, които се обичат и към която непрекъснато се присъединяват все повече и повече и вибрациите стават все по-силни, докато всеки на света вземе участие. За Нишър това определено била Утопия. Той разбрал, че трябва да намери начин да отнесе това обратно в собственото си време. Да намери начин да убеди хората. После вдигнал очи и видял, че се намира в южната част на Сентръл парк, пред „Плаза“.

— Предполагам, че двойното прехвърляне просто те е превъзбудило — каза Майлс.

Нишър се усмихна. Клепачите му се притваряха. Валиумът бе започнал да действа и той се отпускаше.

— Май направо бях откачил — призна си Нишър. — Мислех, че ще мога да го обясня на всички. Мислех, че просто трябва да хващам хората по улицата и да ги карам да се откажат от ограниченията, да им покажа, че телата им са предназначени именно за любов. Но, разбира

се, съм действал твърде истерично. И съм ги изплашил. А после ченгетата ме хванаха.

— Как се чувстваш сега? — попита Майлс.

— Изморен и объркан. Но съм отново на себе си, както се казва. Може всичко онова да е било халюцинация. Обаче няма значение. Важното е, че съм отново в моето време, когато все още има войни, енергийна криза и сексуални ограничения, и аз не мога да направя нищо, с което да променя това.

— Струва ми се, че ти се приспособи много бързо — отбеляза Майлс.

— Да, дявол да го вземе. Никой не би могъл да обвини Леонард Нишър, че се приспособява бавно.

— Мисля, че си добре — каза Майлс. — Но ми се иска да останеш тук няколко дни. Това не е наказание, моля да ме разбереш. Просто ни се иска да ти помогнем.

— Добре, докторе — сънливо изрече Нишър. — Колко време ще остана?

— Може би не повече от ден-два. Ще те пусна веднага, щом бъда удовлетворен от състоянието ти.

— Хубаво — измърмори Нишър. И заспа. Майлс каза на санитарите да се навъртат наблизко и предупреди сестрата от психиатрията. После си тръгна към дома, който се намираще наблизко.

Докато затопляше пържолата си за вечеря, Милър си припомняше разказа на Нишър. Разбира се, не можеше да бъде вярно. Но да предположим, само да предположим, че наистина се е случило. Ами ако в бъдещето наистина са постигнали състояние на полиморфно-перверзна сексуалност? Все пак имаше доста доказателства, че пространствено-времените аномалии наистина съществуват.

Той внезапно реши да посети отново пациента си. Излезе от апартамента си и се върна бързо в болницата, привлечан от странно, настойчиво чувство.

Във второ крило на регистратурата нямаше никой. Нямаше го и полица, който обикновено стоеше в коридора. Майлс хукна по коридора. Вратата на Леонард беше отворена и Майлс надникна вътре.

Някой бе прибрал леглото на Леонард и го бе опрял на стената. Така на пода оставаше достатъчно място за двамата санитарии (единият бивш защитник на „Детройтските львове“), психиатричната сестра Норма, две сестри-стажантки, един полицаи и жена на средна възраст от Денвър, която бе дошла на свиждане със свой роднина.

— Къде е Леонард? — извика Майлс.

— Този тип трябва да ме е хипнотизирал — отвърна полицаият, които бързо си вдигаше панталона.

— Той ни проповяда послание за любов — каза жената от Денвър, докато се загръщаше с усмирителната риза на Леонард.

— Къде е той? — изкряска Майлс.

Белите пердета се развяваха пред отворения прозорец. Майлс погледна навън в тъмнината. Нишър бе избягал. Запален от краткотрайното си видение от бъдещето, той сигурно бе тръгнал да проповядва своето любовно послание по цялата страна. *„Би могъл да бъде навсякъде — помисли Майлс. — Как, по дяволите, бих могъл да го намеря? Как бих могъл и аз да се присъединя към него?“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.